

בבית המשפט העליון

בש"פ 2735/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: דניאל גבאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת 23641-08-18 מיום 3.4.2019 שניתן על ידי סג"נ א' סטולר

תאריך הישיבה: כ"ו בניסן התשע"ט (1.5.2019)

בשם העורר: עו"ד טל גלאון

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), על החלטת בית המשפט מחוזי מרכז-לוד מיום 3.4.2019 במ"ת 23641-08-18 (כב' סגן הנשיאה השופט א' סטולר).

2. ביום 12.8.2018 הוגש כתב אישום שייחס לעורר ולשניים אחרים עבירה של ייבוא סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של כ-6 ק"ג, ששוויו המוערך הינו כ-2 מיליון ש"ח. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. בדיון בבקשה הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו.

3. ביום 14.11.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח שירות המבחן.

4. ביום 28.2.2019 הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר בהחלטה וביקש להורות על ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני ועל היתר יציאה לעבודה בפיקוח אביו. תסקיר שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב את הסרת הפיקוח האלקטרוני, יציאה לעבודה בפיקוח האב ומעצר בית מעבר לשעות העבודה, לאחר שהעריך כי הסיכון למעורבות חוזרת בכיצוע עבירות סמים פחת והתרשם משיתוף הפעולה של העורר עם שירות המבחן, העדר מעורבות שולית קודמת והעובדה כי לא נרשמו לחובתו הפרות.

5. בית המשפט דחה, כאמור, את הבקשה. נקבע כי הפער בין התכנון המפורט המשתקף מכתב האישום לבין התסקיר החיובי מעורר תמיהה; כי בעבירות מסוג זה הכלל הוא מעצר מאחורי סורג ובריח, כך שעצם שהייתו של העורר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני יש משום סטייה ניכרת מהכלל הנוהג.

6. על החלטה זו נסב הערר. לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי, שכן ובניגוד לאמור בהחלטה העורר לא "שוחרר למעצר בית" אלא הוא עצור באיזוק אלקטרוני – ובדין כך לאור העדר עבר פלילי וחוות הדעת החיובית של שירות המבחן. עוד נטען כי לא ניתן כל משקל לתקופה של ארבעה וחצי חודשים שבהם היה העורר עצור בפיקוח אלקטרוני, מבלי שהפר את תנאי המעצר, והוכיח כי ניתן ליתן בו אמון. לשיטתו, הסרת הפיקוח האלקטרוני ומתן היתר יציאה לעבודה מוצדקים בשל חלוף הזמן ממועד מעצרו, המלצת שירות המבחן וקיומו של מעסיק ראוי וכן לאור הימשכות ההליכים הצפויה בתיק העיקרי. לפיכך, מבקש העורר כי בית משפט זה יורה על הסרת הפיקוח האלקטרוני, על היתר יציאה לעבודה ועל מעצר בית מלא מעבר לשעות העבודה.

7. המשיבה התנגדה לערר. לשיטתה, לא בשלה העת להורות על הסרת הפיקוח האלקטרוני, שהוא חריג במקרים של ייבוא סם מסוכן ואין מקום להקל עם העורר הקלה נוספת.

8. דין הערר להידחות. הבקשה לעיון חוזר בהחלטה שהורתה על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, נסמכת הן על חלוף הזמן והן על המלצת שירות המבחן. לטעמי, צדק בית המשפט קמא בדחותו את הבקשה. בעבירות מן הסוג הזה קמה חזקת מסוכנות סטוטורית, כאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק. האפשרות להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני בעבירות סמים הינה חריג לכלל ומחייבת "טעמים מיוחדים שירשמו" (סעיף 22(ב)(1) לחוק), כפי שאכן נעשה בעניינו של העורר. מעצר בפיקוח אלקטרוני – מעצר הוא, ולא שחרור בתנאים מגבילים, על כל המשתמע מכך. "פתיחת חלונות פיקוח" מוגבלת למקרים מצומצמים ופתיחת חלונות

רחבים מנוגדת לתכלית המעצר וככלל אין היא מתיישבת עם היתר יציאה לעבודה אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן (בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.1.2017)).

כך שלאמיתו של דבר מהות הבקשה היא שינוי בסטטוס של העורר ממעצר בפיקוח אלקטרוני לחלופת מעצר בתנאים מגבילים – ולזאת אין להסכין בעת הזו. הזמן שחלף מאז ההחלטה על מעצר העורר אינו רב וגם בשל כך הערכת שירות המבחן בדבר הפחתת המסוכנות הנשקפת מן העורר אינה מטה את הכף לעבר שחרורו לחלופת מעצר כעת. מטבע הדברים, יהיה מקום לשוב ולדון בבקשה מסוג זה בהמשך.

9. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בניסן התשע"ט (5.5.2019).

ש ו פ ט